

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 213

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 septembrie 1996

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996	1-5
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
756. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice privind finanțarea de la bugetul de stat, în anul 1996, a partidelor politice.....	6-8
774. — Hotărâre privind acordarea unui ajutor de urgență	8

HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂREA Nr. 1 din 8 septembrie 1996

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Ioan Deleanu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Alexandru Grigorie — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestațiilor privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României la alegerile din 3 noiembrie 1996, depuse la Biroul Electoral Central, după cum urmează:

— nr. 3 din 5 septembrie 1996, a 50 de cetățeni, depusă de domnul avocat Nicolae Ștefănescu-Drăgănești;
— nr. 11 din 5 septembrie 1996, a domnului Petru

— nr. 24 din 6 septembrie 1996, a Alianței Civice, a doamnei Ana Blandiana (Otilia-Valeria Rusan), a domnilor Petre-Mihai Băcanu și Gheorghe-Dan-Nicolae Ceaușescu, a doamnei Dorana Coșoveanu și a domnilor Traian-Gabriel Orban, Neculai Prelipceanu și Romulus Rusan;

— nr. 25 din 6 septembrie 1996, a doamnei Doina-Maria Cornea și a domnului Leontin-Horațiu Iuhăș;

— nr. 30 din 6 septembrie 1996, a domnului Marchidan Gheorghe;

— nr. 31 din 6 septembrie 1996, a doamnei Chivulescu Mariana-Emanuela-Viorica.

Contestațiile au fost înaintate Curții Constituționale la data de 6 septembrie 1996 și formează obiectul dosarelor nr. 162D/1996, nr. 163D/1996, nr. 164D/1996, nr. 165D/1996, nr. 166D/1996 și nr. 167D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestațiilor, fără citarea părților și a fost în vedere conținutul legal a rezoluțiilor în

maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestațiilor.

În motivarea contestațiilor depuse de domnul avocat Nicolae Ștefănescu-Drăgănești și formulate de domnii Alexe Mihai, Andrei I. Nicolae, doamna Barbăneagră Florica, domnii Bucătariu Virgil, Burlau Elvis, Burtea Grigore, Bărbosu Mihai Marcel, Bărbătescu Constantin, Cepu Marian Nicolae, Cioată Nicolae, Ciobanu Ilie, Costescu Ștefan, Cristea Dumitru, doamna Cristea Sofia, domnii Damian Gelu, Epure D. Constantin, doamna Epure Simona, domnii Floroiu Florin, Gavriț Mihai Cristian, Georgescu N. Gheorghe, Girițoiu Aurel, Grec Vasile, Lazăr Ion, doamna Luncan Lucica, domnii Lupu Anastase Cristian, Magiru Alexandru, Magiru Enache, Marcus Alex, Mercur Petrică, Modoran Ilie, Moraru Gheorghe, Mînzătescu Ion, Nichifor Valeriu, Nichita Constantin, Oprea Vică, Oprinoi Gheorghe, Petcu Tudor, Petrescu Constantin, doamnele Petrescu Maria, Ploscariu Victoria, domnii Preduțu Pîrvu, Roșculeț Ion, doamnele Roșculeț Olimpia, Roșculeț T. Sevastiana, domnul Rusu Ilie Daniel, doamna Sandu Valeria, domnii Sandu L. Vasile, Stănescu Corneliu, Văru Petre și Zarzare Ion, ce formează obiectul dosarului nr. 162D/1996, care au un conținut identic, înregistrate la Biroul Electoral Central ca o singură sesizare, se susține, în esență, că: potrivit art. 10 din Legea nr. 69/1992, domnul Ion Iliescu nu mai are dreptul să candideze, întrucât a îndeplinit de mai multe ori funcția de Președinte al României; în decembrie 1989 a fost ales, ca „emanat al Revoluției”, în funcția de conducător al României, exercitând toate atribuțiile unui șef de stat; în februarie 1990 a fost ales ca Președinte al României de către Consiliul Provizoriu de Uniune Națională; în mai 1990 a fost ales Președinte al României în urma alegerilor desfășurate în baza Decretului-lege nr. 92/1990; în decembrie 1991 a fost confirmat în funcția de Președinte al României potrivit art. 121 din Constituție; în decembrie 1992 a fost confirmat pentru un nou mandat ca Președinte al României pentru a patra oară și în noiembrie 1996 dorește să participe din nou la alegeri.

În motivarea contestației, care formează obiectul dosarului nr. 163D/1996, domnul Petru Bucur-Volk invocă, în esență, următoarele: precedentele cu privire la mandatul președințial care rezultă din hotărârile Curții Constituționale nr. 17, 18 și 19 din 7 septembrie 1992, precum și dispozițiile art. 81 alin. (4) din Constituție; persistența domnului Președinte Ion Iliescu de a nu se supune celor declarate de el însuși la revoluție și, în câteva rânduri, în anul 1992, că participă la alegeri pentru un al doilea mandat; încălcarea art. 10 din Legea nr. 69/1992.

În motivarea contestației, în dosarul nr. 164D/1996, Alianța Civică, doamna Ana Blandiana (Otilia-Valeria Rusan), domnii Petre-Mihai Băcanu și Gheorghe-Dan-Nicolae Ceaușescu, doamna Dorana Coșoveanu și domnii Traian-Gabriel Orban, Neculai Prelipceanu, Romulus Rusan, după prezentarea situației de fapt, invocă, în esență, încălcarea prevederilor art. 81 alin. (4) din Constituție și ale art. 10 din Legea nr. 69/1992. Astfel, se susține că domnul Ion Iliescu a îndeplinit, anterior alegerilor președințiale programate pentru 3 noiembrie 1996, două mandate în funcția de Președinte al României, după cum urmează: mai întâi între 21 mai 1990 și 30 decembrie 1992, respectiv, între 27 mai

1990 și 7 decembrie 1991, în aplicarea Decretului-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989 și a Decretului-lege nr. 92 din 14 martie 1990, iar între 8 decembrie 1991 și 30 octombrie 1992, în aplicarea Constituției din 1991; a doua oară cu începere de la 30 octombrie 1992 și până la depunerea jurământului de către președintele ce va fi desemnat prin alegerile din 3 noiembrie 1996. De aceea, înregistrarea propunerii pentru candidatura sa este realizată cu încălcarea acestor norme imperative, fiind lovită de nulitate absolută. În cuprinsul aceleiași contestații sunt examinate și unele posibile contraargumente la susținerile de mai sus.

Obiectul dosarului nr. 165D/1996 îl formează contestația doamnei Doina-Maria Cornea și a domnului Leontin-Horațiu Iuhas, reprezentați prin domnul avocat Lucian Mihai, ce are un conținut absolut identic cu cel din dosarul nr. 164D/1996, astfel încât nu se mai impune reluarea nici chiar în esență a motivării contestației.

Contestațiile formulate de domnul Marchidan Gheorghe și de doamna Chivulescu Mariana-Emanuela-Viorica — care fac obiectul dosarelor nr. 166D/1996 și nr. 167D/1996 — au, de asemenea, un conținut identic. În motivarea contestațiilor se susțin, în esență: încălcarea prevederilor art. 81 alin. (4) din Constituție și ale art. 10 din Legea nr. 69/1992; inaplicabilitatea principiului neretroactivității legii, consacrat de art. 15 din Constituție, deoarece normele constituționale care au guvernat România după Revoluția din 1989 și până la intrarea în vigoare a Constituției reglementau în același fel numărul mandatelor pentru toate funcțiile eligibile; domnul Ion Iliescu candidează pentru un al treilea mandat, sub imperiul actualei Constituții; domnul Ion Iliescu nu are vocație la încă un mandat, chiar dacă s-ar invoca motivul că primul a fost mai scurt de 4 ani, deoarece art. 83 alin. (1) din Constituție stabilește o limită maximă a mandatului și Constituția nu face distincție între mandatele cu durată integrală și cele cu durată mai scurtă; admiterea candidaturii deschide posibilitatea pentru domnul Ion Iliescu să exercite funcția de Președinte al României pe o perioadă de aproape 11 ani, ceea ce contravine Constituției; în timpul campaniei electorale din anul 1992, domnul Ion Iliescu a recunoscut că acela era al doilea mandat pentru care candida.

Deoarece toate contestațiile au același obiect, și anume înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu, iar între motivele invocate există o strânsă legătură, președintele Curții Constituționale, pentru mai buna administrare a justiției, pune în discuție conexarea dosarelor.

Procurorul este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 167D/1996, nr. 166D/1996, nr. 165D/1996, nr. 164D/1996 și nr. 163D/1996 la dosarul nr. 162D/1996, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra tuturor contestațiilor printr-o singură hotărâre.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neînte-meiate contestațiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, susținând, în esență, următoarele: Decretul-lege nr. 92/1990 este un act normativ cu caracter provizoriu și tranzitoriu, care nu se referă la noțiunea de mandat președințial, ci la unele prerogative ale funcției de Președinte al României; definirea noțiunii de mandat președințial se realizează pentru prima dată prin Legea nr. 69/1992, adoptată în temeiul Constituției din anul 1991, de unde rezultă că singurul mandat președințial, în înțeles constituțional, este cel îndeplinit ca urmare a alegerilor din septembrie 1992. În consecință, solicită respingerea contestațiilor.

Dezbaterile au început în ziua de 7 septembrie 1996 și au continuat astăzi, 8 septembrie, când s-a pronunțat prezenta hotărâre.

CURTEA,

luând în dezbateri contestațiile înaintate de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să le soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestațiile în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

În legătură cu principiul neretroactivității, se susține în contestarea candidaturii domnului Ion Iliescu că, potrivit art. 81 alin. (4) din Constituție, este necesar să se țină seama de funcția îndeplinită de către acesta înainte de intrarea în vigoare a Constituției, în temeiul Decretului-lege nr. 92/1990.

Cu privire la această susținere, se constată că, potrivit art. 15 alin. (2) din Constituție, legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile. Acest principiu, fiind de natură constituțională, se aplică înseși prevederilor Constituției.

Așa fiind, prevederile art. 81 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora funcția de Președinte al României poate fi îndeplinită pentru cel mult două mandate, sunt inaplicabile perioadei anterioare Constituției. În acest sens, Curtea s-a pronunțat prin Hotărârea nr. 18 din 7 septembrie 1992, în care s-a reținut că „orice judecată cu privire la logica, semnificația și implicațiile unor texte ale Constituției, inclusiv cele care privesc instituția Președintelui României, se analizează și se interpretează începând cu situațiile care apar după intrarea ei în vigoare”, subliniindu-se că „textul art. 81 alin. 4 (...) își găsește aplicarea numai pentru viitor”.

Susținerile, potrivit cărora principiul neretroactivității nu și-ar găsi aplicarea, deoarece „normele constituționale care au guvernat România după Revoluția din 1989 și până la intrarea în vigoare a actualei Constituții reglementau în același fel numărul mandatelor pentru toate funcțiile eligibile”, sunt neîntemeiate. Atât Comunicatul către țară al Consiliului Frontului Salvării Naționale din 22 decembrie 1989, cât și preambulul Decretului-lege nr. 2/1989, în care sunt înscrise aceste principii programatice, aveau o valoare politică, cu caracter declarativ, pentru configurarea viitoarelor așezăminte constituționale ale țării. De aceea instituționalizarea lor urma a fi îndeplinită prin acte legislative ulterioare. Or, limitarea îndeplinirii funcției de Președinte al României la cel mult două mandate și-a găsit consacarea numai în prevederile art. 81 alin. (4) al Constituției din anul 1991.

De aceea, a atribui mandatului constituțional de Președinte al României efectele îndeplinirii, anterior Constituției, a funcției de Președinte al României, ar echivala cu o aplicare retroactivă a art. 81 alin. (4). Principiul aplicării imediate a Constituției impune ca dispozițiile art. 81 alin. (4) să privească numai mandatele de Președinte al României îndeplinite sub imperiul Constituției din anul 1991, întrucât, având un fundament constituțional, nu pot fi extinse la funcția președințială anterioară care, așa cum s-a arătat, nu cuprindea o asemenea limitare. Între argumentele aduse în sprijinul mai multor contestații s-a invocat faptul că, pe baza unor acte normative preconstituționale, domnul Ion Iliescu a „îndeplinit” două sau mai mult de două mandate în funcția de Președinte al României, așa

încât, față de cele precizate de art. 81 alin. (4) din Constituție, nu mai poate candida pentru dobândirea unui nou mandat.

În opinia unora dintre autorii contestațiilor, ar trebui să se ia în considerare perioada 20 mai 1990 până la 30 octombrie 1992, respectiv de la această ultimă dată și până la validarea mandatului noului președinte în urma actualelor alegeri președințiale. În opinia altora, am fi în prezența mai multor „mandate” îndeplinite deja, cuprinse în perioada decembrie 1989 și decembrie 1992, care, astfel cum ele au fost periodizate, ar conduce la concluzia că a îndeplinit patru „mandate”.

Indiferent însă de modul de periodizare, argumentul adus în atenție implică examinarea următoarelor probleme: natura juridică a actelor normative preconstituționale, pe baza cărora s-au îndeplinit presupusele mandate; instituția mandatului președințial și raportul dintre aceasta și funcția de șef al statului, îndeplinită anterior.

S-au invocat, așadar, explicit sau implicit, prevederile Decretului-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989 și cele ale Decretului-lege nr. 92 din 14 martie 1990, acte normative preconstituționale, care, între altele, au cuprins și reglementări cu privire la instituția de șef al statului.

În legătură cu Decretul-lege nr. 2/1989 trebuie să se constate că, prin nici una dintre prevederile acestuia, nici măcar nu se indică funcția de șef al statului sau mandatul președințial. Art. 5 din acest act normativ se referă la președintele Consiliului Frontului Salvării Naționale, stabilindu-i sumar atribuțiile, unele dintre acestea fiind specifice prin natura lor prerogativelor unui șef de stat, altele însă neavând nimic comun cu asemenea prerogative. Mai mult, însă, unele atribuții dintre cele care ar fi putut aparține unui șef de stat unipersonal au fost rezervate, prin prevederile art. 2 din acest act normativ, Consiliului Frontului Salvării Naționale, ca organ colegial de putere.

Prin Decretul-lege nr. 92/1990 s-a instituit într-adevăr funcția de șef al statului, sub denumirea „Președintele României”. În condițiile date, reglementarea acestei instituții se remarcă prin elemente specifice esențiale, diferite de Constituție, îndeosebi cele la care s-au referit art. 9 alin. (2), art. 10 alin. (2), art. 81 și 82 din acest act, privind vârsta minimă pentru a fi ales, interdicția pentru unele persoane de a fi alese, procedura contenciosului electoral, validarea alegerii și momentul de la care cel ales este declarat președinte, precum și cele care au stabilit atribuțiile președintelui și raporturile sale cu celelalte autorități publice. Mai mult decât atât, este de observat că Decretul-lege nr. 92/1990 nu a stabilit durata îndeplinirii funcției de președinte. Comparând acele reglementări cu reglementările constituționale actualmente în vigoare, având ca obiect instituția de Președinte al României, cuprinse la art. 35 și la art. 80—100 din Constituție, rezultă că, deși, formal, cât privește denumirea instituției, s-ar părea că suntem în prezența uneia și aceleiași autorități, în realitate cele două instituții sunt esențial diferite. Pe calea unei asemenea examinări comparative rezultă, așadar, că sub aceeași denumire au fost reglementate instituții de autoritate publică esențialmente diferite, prima având un caracter tranzitoriu, cealaltă în condiții de stabilitate constituțională.

Cele două acte normative, Decretul-lege nr. 2/1989 și Decretul-lege nr. 92/1990, au avut, neîndoind, caracterul unor acte cu valoare constituțională. Dar tot atât de neîndoind este și constatarea că ele nu au fost instituții. Chiar Decretul-lege nr. 92/1990 în art. 9° evocă perspectiva adoptării unei Constituții.

Indiscutabil, respectivele acte normative au avut un caracter tranzitoriu. În acest sens sunt relevante prevederile „tranzitorii” de la art. 99 din Decretul-lege nr. 92/1990: „Prezentul decret-lege se aplică până la adoptarea legii electorale elaborate pe baza noii Constituții”. Constituția României a confirmat apoi caracterul tranzitoriu al reglementărilor anterioare. Astfel, art. 150 alin. (1) a prevăzut că legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare numai în măsura în care nu contravin Constituției. Art. 151 alin. (1) a precizat, de asemenea, că instituțiile republicii, existente la data intrării în vigoare a Constituției, rămân în funcțiune numai până la constituirea celor noi. Deși textul constituțional se referă la „instituțiile republicii”, această locuțiune implică neîndoindnic și normele care au stat la baza organizării și funcționării acelor instituții, o „instituție”, ca structură organizatorică și funcțională, neputând exista în afara cadrului juridic care o reglementează. De altfel, prin art. 30 din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României, Decretul-lege nr. 92/1990 a fost expres abrogat, așa încât nici una dintre reglementările cuprinse în acest decret-lege nu poate fi revitalizată decât artificial și anacronic, în afara rigorilor juridice.

O altă constatare însă este deplin pertinentă și concludentă pentru formularea unei judecăți de valoare în problema litigioasă asupra căreia urmează a se pronunța Curtea Constituțională, și anume că nici un act normativ preconstituțional nu consacră instituția mandatului președințial. Această instituție este pentru prima oară reglementată prin Constituția din anul 1991.

Mandatul președințial are determinări constituționale specifice și inedite față de reglementările anterioare. Acestea privesc mai ales funcțiile ce derivă din mandat, condițiile de dobândire, de validare și de începere a mandatului, durata acestuia, incompatibilitățile și imunitățile pe care le antrenează, atribuțiile ce derivă din mandat și, implicit, raporturile în care se află deținătorul acestuia cu celelalte autorități publice, răspunderea ce revine titularului mandatului pentru modul de exercitare a acestuia. Nici o altă funcție, dobândită pe baza unor reglementări anterioare Constituției, nu a avut ca fundament un asemenea mandat, așa încât trebuie admis că prevederile Constituției României marchează o soluție de ruptură sau de reșezare esențial diferită a instituției de șef al statului. Pe cale de consecință, mandatul președințial reglementat de Constituția României nu poate fi așezat în prelungirea unor durate de îndeplinire a funcției de Președinte al României, anterioare intrării în vigoare a legii fundamentale.

Art. 81 alin. (4) din Constituție prevede: „Nici o persoană nu poate îndeplini funcția de Președinte al României decât pentru cel mult două mandate. Acestea pot fi și succesive”.

Pentru a se demonstra ilegitimitatea constituțională a candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, se face referire constantă numai la această „funcție”, ignorându-se cea de-a doua componentă a reglementării cuprinse la art. 81 alin. (4), anume instituția „mandatului”. Or, „funcția de președinte” nu poate fi abstrasă din cuprinsul reglementării, neținându-se seama de conceptul de „mandat”. Cu alte cuvinte, pentru compararea instituției de șef al statului, în reglementarea actuală, cu situații anterioare, trebuie să se observe că instituția Președintelui României este definită între altele și prin mandatul constituțional. În lipsa unui astfel de „mandat”, anterior intrării în vigoare a Constituției, orice asociere cu situații juridice pre-

Un alt motiv pentru contestarea înregistrării candidaturii domnului Ion Iliescu este acela că, după intrarea în vigoare a Constituției, de la data de 8 decembrie 1991 și până la alegerile din septembrie 1992, acesta a îndeplinit un mandat constituțional care, deci, ar fi primul în succesiunea celor două mandate permise de art. 81 alin. (4) din Constituție. În susținerea acestui argument sunt invocate prevederile art. 151 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Instituțiile republicii, existente la data intrării în vigoare a prezentei Constituții, rămân în funcțiune până la constituirea celor noi”.

Prevederile art. 151 alin. (1) din Constituție au asigurat continuitatea vieții statale a țării prin prorogarea funcționării autorităților publice existente până la constituirea celor noi, după regulile stabilite în Constituție. În aceste condiții și-au desfășurat activitatea Președintele României, Parlamentul, Guvernul, instanțele judecătorești, organele de procuratură etc. Cât privește autoritățile publice cu caracter electiv — Parlamentul și Președintele României —, acestea și-au continuat activitatea, în temeiul art. 151 alin. (1) din Constituție, pe baza legitimării conferite anterior, în temeiul scrutinului din 20 mai 1990, conform Decretului-lege nr. 92/1990.

În consecință, numai prin alegerile din 1992, organizate înăuntrul termenului de un an de la adoptarea Constituției, prevăzut de art. 80 alin. (2) combinat cu art. 99 din Decretul-lege nr. 92/1990, aceste autorități publice s-au constituit pentru prima oară ca instituții noi, în sensul art. 151 din Constituție.

Desigur, în ce privește atribuțiile acestor autorități, Constituția a fost de imediată aplicare. Dar caracterul nou, constituțional, al acestor autorități, având semnificația unei rupturi față de legitimitatea lor anterioară, este, fără îndoială, consecința alegerilor din septembrie 1992. De aceea perioada cuprinsă între intrarea în vigoare a Constituției și alegerile din 1992 nu poate avea semnificația mandatului constituțional prevăzut de art. 81 alin. (4) din Constituție.

S-a susținut în contestații că, dacă ar fi ales, domnul Ion Iliescu ar depăși limita maximă a două mandate de 4 ani prevăzută de art. 81 alin. (4) și art. 83 alin. (1) din Constituție, fără a se ține însă seama că, în realitate, a fost exercitat un singur mandat constituțional, în urma alegerilor din septembrie 1992.

În unele contestații s-a susținut că, prin hotărârile nr. 17 și 19 din 7 septembrie 1992, Curtea Constituțională a stabilit că, potrivit Constituției, persoana care candidează la funcția de Președinte al României trebuie să îndeplinească în mod cumulativ mai multe condiții, între care și pe aceea de a nu fi exercitat anterior două mandate în această funcție, indiferent de durata sau constituționalitatea lor. S-a invocat, de asemenea, că, prin Hotărârea nr. 18 din 7 septembrie 1992, aceeași instanță de control constituțional a validat mandatele președințiale anterioare Constituției, deoarece funcția de Președinte al României a fost instituită prin Decretul-lege nr. 92/1990.

Este adevărat, așa cum s-a mai arătat, că mandatele pe care le poate exercita Președintele României sunt cel mult două, dar aceasta numai în condițiile cuprinse în legea fundamentală a țării, deoarece numai aceasta a dat valoare juridică limitării respective.

Cât privește considerentele Hotărârii nr. 18/1992 a Curții Constituționale, acestea trebuie raportate la obiectul contestației soluționate prin hotărâre, și anume acela că domnul Ion Iliescu a exercitat, după 22 decembrie 1989, prerogativele șefului statului, atât în Consiliul Frontului Ștergător

Naționale, apoi în Consiliul Provizoriu de Uniune Națională, fiind din nou ales la 20 mai 1990. Considerentul din Hotărârea nr. 18/1992 a Curții Constituționale, invocat în argumentarea contestației, dă expresie faptului că înainte de Decretul-lege nr. 92/1990 nu a existat funcția de Președinte al României, ci aceea de președinte al consiliilor menționate, reglementarea funcției de Președinte al României fiind dată pentru prima oară prin decretul-lege amintit.

Prin urmare, Curtea Constituțională nu s-a referit niciodată, în hotărârile sale, la existența unor mandate constituționale înaintea celui început după alegerile din septembrie 1992.

În sprijinul contestațiilor s-au invocat și prevederile art. 10 din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României, potrivit căroră: „Nu pot candida persoanele care, la data depunerii candidaturii, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 35 din Constituție pentru a fi alese sau care au fost alese anterior, de două ori, ca Președinte al României“.

Invocarea acestor prevederi legale pentru contestarea legitimității constituționale a candidaturii domnului Ion Iliescu, abstracție făcând de dispozițiile legii fundamentale, chiar dacă este pertinentă, nu este concludentă, din moment ce obiectul contestațiilor, prin referirea la nesocotirea unor dispoziții din Constituție, imprimă litigiilor cu care a fost sesizată Curtea Constituțională trăsăturile contenciosului constituțional. Or, în contenciosul constituțional, Curtea, garant al supremației Constituției, trebuie să se raporteze la dispozițiile acesteia, nu la cele ale unor acte subsecvente și inferioare acestora.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B.a) și ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiate contestațiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulate de domnii Alexe Mihai, Andrei I. Nicolae, doamna Barbăneagră Florica, domnii Bucătariu Virgil, Burlau Elvis, Burtea Grigore, Bărbosu Mihai Marcel, Bărbătescu Constantin, Cepu Marian Nicolae, Cioată Nicolae, Ciobanu Ilie, Costescu Ștefan, Cristea Dumitru, doamna Cristea Sofia, domnii Damian Gelu, Epure D. Constantin, doamna Epure Simona, domnii Floroiu Florin, Gavriț Mihai Cristian, Georgescu N. Gheorghe, Girițoiu Aurel, Grec Vasile, Lazăr Ion, doamna Luncan Lucica, domnii Lupu Anastase Cristian, Magiru Alexandru, Magiru Enache, Marcus Alex, Mercur Petrică, Modoran Ilie, Moraru Gheorghe, Mînzătescu Ion, Nichifor Valeriu, Nichita Constantin, Oprea Vică, Oprinoi Gheorghe, Petcu Tudor, Petrescu Constantin, doamnele Petrescu Maria, Ploscariu Victoria, domnii Preduțu Pîrvu, Roșculeț Ion, doamnele Roșculeț Olimpia, Roșculeț Ț. Sevastiana, domnul Rusu Ilie Daniel, doamna Sandu Valeria, domnii Sandu L. Vasile, Stănescu Corneliu, Văru Petre și Zarzare Ion, în Dosarul nr. 162 D/1996; de domnul Petru Bucur-Volk în Dosarul nr. 163 D/1996; de Alianța Civică, doamnele Ana Blandiana (Otilia-Valeria Rusan), Dorana Coșoveanu și domnii Petre-Mihai Băcanu, Gheorghe-Dan-Nicolae Ceaușescu, Traian-Gabriel Orban, Neculai Prelipceanu, Romulus Rusan în Dosarul nr. 164 D/1996; de doamna Doina-Maria Cornea și domnul Leontin-Horațiu Iuhas în Dosarul nr. 165 D/1996; de domnul Marchidan Gheorghe în Dosarul nr. 166 D/1996 și de doamna Chivulescu Mariana-Emanuela-Viorica în Dosarul nr. 167 D/1996.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Normelor metodologice privind finanțarea de la bugetul de stat, în anul 1996, a partidelor politice

Pentru realizarea dispozițiilor art. 39 din Legea partidelor politice nr. 27/1996,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind finanțarea de la bugetul de stat, în anul 1996, a partidelor politice, prevăzute în anexa la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Organele alese ale partidelor politice răspund, potrivit dispozițiilor Legii nr. 27/1996, de legalitatea utilizării subvențiilor primite, conform destinațiilor prevăzute expres de art. 40 din lege.

Controlul asupra modului de utilizare a subvențiilor primite de partidele politice de la bugetul de stat se efectuează de Curtea de Conturi.

Art. 3. — Încălcarea normelor metodologice prevăzute la art. 1 atrage răspunderea materială, civilă sau penală, după caz, a persoanei vinovate.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Secretariatul General al Guvernului,

Mihai Unghianu,

secretar general adjunct

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

București, 3 septembrie 1996.

Nr. 756.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

privind finanțarea de la bugetul de stat, în anul 1996, a partidelor politice

Art. 1. — În anul 1996, partidele politice prevăzute în anexa nr. 1 la prezentele norme vor fi finanțate pe baza rezultatelor alegerilor generale din anul 1992, în condițiile art. 39 din Legea nr. 27/1996 și cu respectarea prezentelor norme metodologice.

Art. 2. — Algoritmul de determinare a subvențiilor ce se alocă pentru fiecare partid politic este prezentat în anexa nr. 2 la prezentele norme.

Art. 3. — În termen de 5 zile de la publicarea prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României, partidele politice vor prezenta documentele necesare acordării subvențiilor. În acest scop, organele care reprezintă partidele politice în raporturile cu autoritățile publice vor depune la Secretariatul General al Guvernului o cerere semnată și ștampilată de conducătorul organului executiv al partidului și de persoana însărcinată cu gestiunea patrimoniului partidului.

Cererea trebuie să cuprindă următoarele elemente de identificare a partidului:

a) denumirea integrală și prescurtată;

b) hotărârea judecătorească de admitere a cererii de înregistrare, rămasă definitivă (în copie legalizată), sau o dovadă din partea instanței judecătorești competente, din care să rezulte că partidul a declanșat procedura prevăzută la art. 17 din Legea nr. 27/1996, după caz;

c) însemnul partidului și semnul electoral;

d) sediul central;

e) contul bancar și societatea bancară la care este deschis;

f) codul fiscal.

Art. 4. — Subvențiile se acordă lunar, în prima decadă a lunii, în cuantumul stabilite potrivit art. 39 din Legea nr. 27/1996. În cursul lunii septembrie 1996 se vor acorda și subvențiile cuvenite pentru cele patru luni anterioare.

În acest scop, Secretariatul General al Guvernului va depune la Ministerul Finanțelor o cerere de deschidere a creditelor bugetare prevăzute la poziția „Transferuri” din cadrul capitolului 51.01 — „Autorități publice”.

În baza aprobării Ministerului Finanțelor, Secretariatul General al Guvernului va proceda la emiterea dispozițiilor de repartizare a subvențiilor respective.

Art. 5. — În luna următoare celei în care are loc întrunirea legală a Parlamentului nou-ales, potrivit art. 60 alin. (3) din Constituție, subvențiile vor fi recalculat și repartizate partidelor politice care, în urma configurației parlamentare, întrunesc condițiile prevăzute în art. 39 din Legea nr. 27/1996.

Art. 6. — În cazurile în care intervin modificări în statutul juridic al unui partid politic (prin fuziune, divizare, autodizolvare, dizolvare pronunțată pe cale judecătorească ori prin hotărâre a Curții Constituționale sau pe baza oricăror alte fapte juridice prevăzute de lege), conducătorul organului executiv al partidului este obligat să încunoștințeze Secretariatul General al Guvernului, în termen de 3 zile lucrătoare de la data producerii faptului juridic respectiv. Cu această ocazie, partidul politic în cauză va comunica Secretariatului General al Guvernului toate datele rezultate din situația nou-creată și care determină recalcularea subvențiilor prevăzute de lege.

În situațiile prevăzute la alin. 1, Secretariatul General al Guvernului va proceda, de îndată, la recalcularea subvențiilor, în considerarea partidelor politice existente în urma modificărilor intervenite.

Subvențiile rezultate din recalculare vor fi acordate partidelor politice începând cu luna următoare celei în care s-a produs una dintre cauzele prevăzute la alin. 1.

Art. 7. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

*ANEXA Nr. 1
la normele metodologice*

**LISTA PARTIDELOR POLITICE
finanțate, în anul 1996, în conformitate cu prevederile Legii nr. 27/1996**

Nr. crt.	Denumirea partidului politic
1.	P.D.S.R.
2.	P.N.Ț.C.D.
3.	P.E.R.
4.	P.D.
5.	P.U.N.R.
6.	U.D.M.R.
7.	P.R.M.
8.	P.L. '93
9.	P.A.C.
10.	P.S.M.
11.	P.S.D.R.
12.	P.D.A.R.
13.	P.N.L.-C.D.
14.	P.N.L.
15.	M.E.R.

*ANEXA Nr. 2
la normele metodologice*

**ALGORITMUL DE DETERMINARE A SUBVENȚIILOR
ce se alocă pentru fiecare partid politic**

- Subvenția anuală cuvenită partidelor politice este egală cu:
Veniturile bugetului de stat x 0,04% : 12 luni x 8 luni*) = X miliarde lei
- Subvenția de bază pentru partidele politice care la începutul legislaturii (septembrie 1992) au fost reprezentate prin grupuri parlamentare reprezintă o treime din totalul subvenției anuale, astfel:
 $X : 3 = Y$ miliarde lei
- Fiecărui partid politic, care la începutul legislaturii a avut reprezentare prin grup parlamentar (N), cel puțin într-o Cameră, îi revine o subvenție de bază determinată astfel:
 $Y : N$ partide = subvenția de bază (S)
- Partidele politice reprezentate în Parlament primesc și o subvenție suplimentară (S1), repartizată proporțional cu numărul mandatelor obținute în septembrie 1992:
Subvenția suplimentară pentru un partid (S1) = Subvenția aferentă unui mandat (S2) x nr. de mandate
În septembrie 1992 au fost 471 de mandate ale partidelor politice parlamentare:
Subvenția aferentă unui mandat (S2) = $(X-Y)/471$
- Subvenția totală (S3) [subvenția de bază (S) + subvenția suplimentară (S1)] nu poate depăși de 5 ori subvenția de bază. În aceste condiții, suma care depășește subvenția astfel calculată (Z) se repartizează partidelor politice neparlamentare care au obținut în anul 1992 cel puțin 2% din voturile exprimate:
Subvenția totală (S3) = $S + (S2 \times \text{nr. de mandate pe fiecare partid}) \leq 5 \times S$
Totalul subvențiilor suplimentare (S1) alocate fiecărui partid (Q) rezultă prin însumarea subvențiilor individuale calculate, cu respectarea condiției din alineatul precedent.

6. Partidele neparlamentare, care au obținut cel puțin 2% din voturile exprimate, vor primi subvenții egale, stabilite astfel:

Z : nr. de partide neparlamentare = K

În anul 1992 au fost două partide neparlamentare care au îndeplinit condițiile stipulate de Legea nr. 27/1996.

O condiție suplimentară impusă de Legea nr. 27/1996 este următoarea:

$\Sigma K \leq o$ subvenție de bază (S)

7. Suma rămasă neconsumată în urma determinării totalului subvenției K (ΣK) se repartizează partidelor politice proporțional cu numărul mandatelor obținute în 1992, astfel:

$X - (Y+Q+\Sigma K) = W$

sau

$W = X - (S3+\Sigma K)$

W : 471 x nr. de mandate parlamentare = subvenția convenită prin redistribuire ($S4$).

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind acordarea unui ajutor de urgență

În temeiul art. 22 din Legea nr. 67/1995 privind ajutorul social,

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — (1) Se aprobă propunerea Ministerului Muncii și Protecției Sociale privind acordarea unui ajutor de urgență în valoare de 20 milioane lei, pentru acoperirea cheltuielilor necesare achiziționării de materiale de construcție, îmbrăcăminte, alimente și medicamente, familiei doamnei Drezaliu Virginia din comuna Mihai Bravu, județul Tulcea, rămasă fără locuință în urma producerii unui incendiu.

(2) Se va acorda suma de 5 milioane lei în numerar, iar diferența de 15 milioane lei se va aloca pentru procurarea de materiale de construcție și bunuri de uz gospodăresc, pe baza opțiunii titularei.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dan Mircea Popescu
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 6 septembrie 1996.

Nr. 774.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.